

- Ændring af lovens § 23 om spredning af eksemplarer af edb-programmer og filmværker (lovforslagets nr. 8).
- Indførelse af en ophavsretlig afgift på 5 pct. ved erhvervsmæssigt videresalg af kunstværker (lovforslagets nr. 11).
- Gennemførelse af en særlig bestemmelse i § 42 b om ophavsretten til edb-programmer frembragt i ansættelsesforhold (lovforslagets nr. 13).

I forhold til lovforslag nr. L 153 fra januar 1988 skal ministeriet fremhæve følgende ændringer:

- På grundlag af en udtalelse fra Ophavsretsudvalget foreslås det, at der i § 9 foretages en mere præcis afgrænsning af, hvilke offentlige aktstykker der skal være omfattet af bestemmelsen og dermed ikke være genstand for ophavsretlig beskyttelse (nr. 2).
- Forslaget til § 22 a er suppleret med et forslag om, at kulturministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om vederlagsopkrævningen (nr. 7).

Hovedformålet med lovforslaget er at præcisere ophavsretslovens anvendelighed på edb-området. Der har i de senere år hersket en vis retsikkerhed, som på længere sigt ville kunne have uheldige konsekvenser for edb-omsætningen. Det skal i den forbindelse bemærkes, at programmer for datamaskiner efter § 1, stk. 2, nr. 3, i patentloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 110 af 11. marts 1986, ikke kan opnå patentbeskyttelse. Om baggrunden herfor henvises til Ophavsretsudvalgets edb-betænkning side 36-37.

Kulturministeriet har endvidere fundet det ønskeligt, at der på et enkelt af lovens mere traditionelle beskyttelsesområder - billedkunstområdet - gennemføres forbedringer i ophavsmændenes retlige stilling. Vigtigst blandt de foreslåede ændringer er forslaget om indførelse af en afgiftsordning i forbindelse med erhvervsmæssigt videresalg af kunstværker. Forslagene er baseret på Ophavsretsudvalgets delbetænkning nr. 6 om Billedret, bet. 1063/1986. Enkelte af udvalgets forslag er ikke medtaget, da de efter ministeriets opfattelse kræver yderligere overvejelser og nordiske forhandlinger. Dette gælder blandt andet udvalgets forslag om obligatorisk høring af arkitekten i forbindelse med ændringer af offentlige bygninger, ophavsretligt udstillingsvederlag og bestemmelser om ret for en kunstner til at have en lovbestemt adgang til værker, fx et maleri, som kunstneren har solgt. For så vidt angår spørgsmålet om udstillingsvederlag skal det nævnes, at Kulturministeriet for nylig har udstedt regler for betaling af et udstillingsvederlag til bildende kunstnere for udlån af egne værker til udstillinger, hvor ministeriet eller dets institutioner er arrangør eller medarrangør. Der

er tale om en forsøgsordning, der gælder for en periode på 3 år.

I forbindelse med forslaget om en ophavsretlig afgift på omsætning af kunstværker (lovforslagets nr. 11) har ministeriet overvejet, om forslaget burde kombineres med en generel offentligretlig afgift, som også skulle omfatte omsætning af ikke-beskyttede kunstværker. Der henvises i denne forbindelse til de af Folketinget i folketingsåret 1986-87 behandlede lovforslag om afgift på erhvervsmæssig omsætning af bildende kunst og om ændringer i ophavsretsloven (L 194 og 195), jf. Folketingstidende 1986-87, Forhandl., sp. 7061, 9176, 12910, Tillæg A, sp. 4159, 4163, og Tillæg B, sp. 2485, samt til de af Folketinget i folketingsåret 1987-88 behandlede lovforslag, (L 201 og 202), jf. Folketingstidende 1987-88, Forhandl., sp. 5998, 6392, og Tillæg A, sp. 3847, 3853.

Kulturministeriet finder imidlertid, at der knytter sig svære principielle og administrative betænkeligheder til en sådan sammenblanding af privatretlige og offentligretlige afgifter. Ministeriet finder derfor, at der først bør søges gennemført og indhentet erfaringer med en rent ophavsretlig ordning, som kunstnerne selv administrerer. I overensstemmelse hermed fremsættes der ikke forslag om nogen generel offentlig afgift på omsætning af billedkunst.

Endelig indeholder lovforslaget nogle mindre ændringer af den i 1985 gennemførte licensordning for kabelspredning af radio- og fjernsynsprogrammer (§ 22 a). Det drejer sig bl.a. om et punkt, som har givet anledning til tvivl i forhold til boliglovgivningens huslejebestemmelser. Det foreslås, at der i ophavsretsloven skabes hjemmel for, at ejeren af et radio- eller kabelanlæg kan opkræve vederlaget hos de enkelte brugere, der er tilsluttet anlægget. Det foreslås videre, at der skabes hjemmel for, at der administrativt kan fastsættes bestemmelser om oplysningspligt, dels i forholdet mellem ejeren af anlægget og de enkelte tilslutninger, dels i forholdet mellem anlægsejeren og rettighedshavernes fællesorganisation.

Bortset fra de nævnte ændringsforslag finder Kulturministeriet, at mere omfattende og principielle lovændringer bør afvente Ophavsretsudvalgets afsluttende betænkning. Sådanne ændringer må også forudsætte nordiske drøftelser med sigte på, at den i 1961 tilvejebragte retsenhed bevares.

Forslaget til nye edb-bestemmelser (lovforslagets nr. 1, 3-5, 8, 13 og 15) skal ses på baggrund af den internationale udvikling. Forholdet mellem datateknologien og ophavsretten har siden midten af 1970'erne været drøftet indenfor UNESCO og WIPO (World Intellectual Property Organization), som er ansvarlig for de to centrale immaterialretlige konventioner, Bernerkonventionen til værn for litterære og kunst-